

ГЕОРГИ К. КИРИЛОВ
СТАРЕЦЪТ ОТ СЕПТИЛИОН
3/4А

Част 0 от „Капитан Мартин“

chitanka.info

Двамата астронавти седнаха на брега зад ниска дюна. Вятърът се вреше сред един храст и подсвирваше тънко.

— Също както на Земята — каза Филип.

Капитан Мартин мълчаливо пушеше с лулата си.

Филип погледа още малко към виолетовия хоризонт.

За пръв път спирам край морето на Червената планета. Откога сме кацнали, а ето, че едва сега ни остава време.

Две лодки плаваха в далечината. Освен тях нищо не се забелязваше. Вятърът правеше по вълните розови зайчета.

— Как мислиш, Капитане? Дали някога по това море са се водили битки? — попита Филип.

Капитан Мартин погледа няколко мига лулата си. През това време тя угасна и той потърси отново кибрита.

— Не знам — каза той. — Толкова много неща вече знаем, че нищо със сигурност не можем да твърдим...

Вълните с тих шум се плискаха по брега, заливаха пясъка и се отдръпваха, за да го подразнят.

Капитанът мислеше за цялата Червена планета, на която се намираха.

— Ами ако ние все пак я познаваме като звезда с друго, земно название?

Ако тя, Червената планета, на която попаднаха поради една нелепа случайност, е била открита преди много векове от един земен учен с примитивен телескоп и той ѝ е дал името на някакъв скъп за него човек? И те там, на Земята, просто си я наричат Звезда еди коя си, от еди коя си величина, от еди кое си съзвездие! Но сега за двамата астронавти тя не е нищо друго освен Червената планета — според тукашните каталози и речници. И местните жители не знаят, че на Земята тя е известна като еди коя си звезда от еди кое си съзвездие.

— Що не се окъпем? — предложи Филип. — Нали не те мързи, Капитане?

— Върви сам. Не съм свикнал да се топя в такава виолетова вода. Защо ми е море, ако, като нагълтам след някоя вълна водата му, тя не се окаже солена, ами сладка? А това море сигурно има вкус на бонбони-виолетки.

Филип се усмихна, но се разсъблече. Оставяйки стъпки по пясъка, той стигна до мократа ивица и се обърна:

— Ти си прав, Капитане! Ала ще съжалеяваш, ако поне за миг не се разделиш с лулата си. Пък и даже с нея да влезеш. Водата е толкова мека, та ми се струва, че няма да я угаси. Чудесно ще бъде, Капитане, да те видя с лула в морето. Ти ще бъдеш първият човек навярно, който ще го направи.

— Най-малкото да изгоря гърлото на някоя акула — каза Капитанът и тръгна към водата.

— За какви акули говориш?

И тъкмо в това време се появи старецът.

Не видяха откъде излезе. Или направо се роди от пяната, както някога е станало на Земята с Афродита! А брадата и косата му наистина приличаха на направени от пяна. Самият той приличаше на направен от пяна. Като го гледаше, на Филип се стори, че подухне ли малко по-силен вятър, ще го разпилее подобно на сапунени мехури из въздуха.

— Откъде идваш, старче? — попита Капитан Мартин.

Старецът се засмя с мека усмивка и показа в неопределена посока:

— Оттам.

— Оттам ли?

— Оттам, откъдето и вие.

— От Земята?

Той пак се усмихна:

— Не! Оттам.

— Прати го по дяволите! — ядоса се Филип и дръпна за ръката Капитан Мартин.

Чак сега старецът поясни:

— За всички нас, които поради една или друга причина се намираме днес на Червената планета, останалото освен нея е — там!

Ставаше дума за другите звезди.

— За да изпреваря въпроса ви, ще ви отговоря: знам, че сте от Земята. Аз идвам от планетата Септилон — три четвърти А. Тя се намира в галактиката М-501. Както вие я наричате на Земята.

— Защо, ти да не си бил и на Земята?

Старецът отново се усмихна.

Капитан Мартин и Филип се погледнаха в недоумение.

— Къде ти е ракетата? — попитаха те едновременно.

— Нямам! Ние не пътуваме с ракети!

— А с въздух ли?

— С годините си.

— Я не се занасяй!

Седнаха върху пясъка, старецът седна до тях.

— Вие сега навярно ме вземате за столетник — рече той. — А аз съм не по-възрастен от вас.

Ставаше ни ясно: за да обходи всичко, трябвала му енергията, която щял да изразходва за още няколко десетки години, взел я в аванс и... тръгнал...

Филип премигна:

— Е, добре! Ами ако пак,... ако пак поискаш да се върнеш там?...

— Ще се върна! Но ще си остана такъв, какъвто съм си сега, не мога да си взема годините обратно.

— Тогава?... Но тогава какъв смисъл има? — смръщи лице Филип.

— Какъв смисъл ли? Че виждам това, което искам, че обхождам вселената и нищо не е в състояние да ми попречи. А ако остана там, ще си проживея годините мирно и тихо! И какво?...

— При вас на Септилон трябва да има...

— На Септилон три четвърти А — поправи го Старецът. — Защото има и друг Септилон, съвсем различен от нашия.

— При вас на Септилон три четвърти А — каза Капитан Мартин — трябва да има големи мечтатели.

— Вие не ме разбрахте добре — възрази старецът.

— Ще дойдеш ли с нас да се окъпеш? — попита го Филип.

— Какво?

— Да се окъпеш! Ще се окъпем заедно в морето.

Старецът не му отговори. Погледа го, докато навлизаше предпазливо в морето. После тръгна бавно по брега, замислен над мидите, по които тъпчеше. На Септилон три четвърти А миди нямаше, той не знаеше как да ги нарича, но това не му пречеше да продължи и вървейки бавно по брега, да си мисли за тях.

Внезапно пак изчезна. Тъй както се стопява морската пяна. Почти безшумно. Недоловимо за никого.

— Къде се дяна? — попита Филип, когато излезе на брега.

— Кой го знае? — Капитан Мартин го гледаше как изтърсва капките вода от тялото си. — Може да е запитал за някоя друга планета?

Филип се облече и седна до него.

— Невероятно! Но от друга страна пък — тъкмо в кръга на вероятностите — възможно! — каза той и помоли Капитана да му разреши няколко глътки дим от лулата си. — Представяш ли си, Капитане? Хоп — и те няма? — продължи Филип, след като позадържа дима в гърдите си. — И се озоваваш след миг на брега на някое море на кой знае коя си звезда. Не ти трябва ракети, не ти трябва нищо! Чиста работа.

Капитанът се изправи и отърси пясъка от панталоните си.

— Сега къде ще вървим? — Филип закрачи след него, понесъл обувките си в ръка. Вълните се плискаха и заливаха босите му крака. Вървяха един след друг дълго по брега. По едно време Филип се досети за нещо и затича обратно.

— Какво беше забравил? — попита го Капитан Мартин, когато той отново го догони.

Филип се засмя:

— Искях да разбера... Искях да разбера как е станало.

— С кое?

— Стъпките му наистина се губят. Вървят донякъде и изведнъж изчезват. Сякаш е направил някакъв огромен скок към нещо. Сякаш нещо го е издърпало нанякъде... Говореше чистата истина. А пък аз отначало помислих... Сметнах го отначало, че... Виждаш ли, колко сме недоверчиви все още.

Крачеха през дюните по топлия пясък и газеха сухата трева.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 88/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.